

Bp., 1887. január 26. – Sopron, 1959. június 18.

Polgári iskolát végzett, majd az Iparművészeti Iskola szobrász szakának hallgatója 1902-1904-ben, tanulmányait anyagi körülményei miatt hagyta félbe. A Déli Vaspálya Társaság tisztviselője lett, az illegálisan szervezkedő szocialista vasutas mozgalomhoz 1910-ben csatlakozott, 1914-től a Magyarországi Szociáldemokrata Párt tagja volt. 1917-ben lépett be a közlekedési dolgozók szakszervezetébe. 1918 őszétől a Tanácsköztársaság végéig a Magyarországi Vasutasok Szövetsége központi titkára és a Magyar Vasutas szerkesztője a háború alatt. A kommün bukása után Bécsbe emigrált, a Jövőnél és a Bécsi Magyar Újságnál dolgozott, 1924 végén tért haza.

Az Általános Fogyasztási Szövetkezet munkatársa lett, 1926-tól a Villamos és HÉV Alkalmazottak Országos Szövetsége titkára s a Villamos című lap főmunkatársa, 1930. októbertől szerkesztője. 1930-ban beválasztották a fővárosi törvényhatósági bizottságba, annak 1944-ig tagja. Az 1930-as években a magántisztviselők szakszervezete és az MTE elnöke. Az MSZDP, majd 1939-től az SZDP országos választmányának tagja, 1937-től az országos pártvezetőség póttagja volt. 1935-től országgyűlési képviselő. 1939-től belső munkatársa, 1941. májusától 1944. márciusáig a Népszava felelős szerkesztője. 1943-tól a Szociáldemokrata Párt központi titkára. 1942-ben részt vett a magyar Történelmi Emlékbizottság megszervezésében. A német megszállás után letartóztatták és 1944. júliusban a mauthauseni koncentrációs táborba hurcolták. 1945. június 24-étől a szakszervezetek képviselőjében az Ideiglenes Nemzetgyűlés képviselője, 1945. júliustól miniszterelnökségi államtitkár, 1945–1947-ben hazahozatali kormánybiztos. Az SZDP budapesti képviselő-testületi frakciója vezetője, a BSZKRT igazgatósága elnöke. 1945 és 1947 között az SZDP pártvezetőségének póttagja. 1948. márciusában ellenezte a pártegyesítést, ezért kizárták az SZDP-ből. Ekkor visszavonult a politikai szerepléstől, éjjeliőrként tudott csak elhelyezkedni.